

РЕШЕНИЕ

№ 61

гр. Силистра, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Десислава Г. П.а

при участието на секретаря Ели Ст. Николова
като разгледа докладваното от Десислава Г. П.а Гражданско дело № 20233400100224 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по предявени от **К. Т. Я.**, ЕГН *****, с адрес гр.Силистра, чрез адв. Р. Н. обективно съединени **главен иск с правно основание чл.432 КЗ срещу ЗАД „ДАЛЛ БОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“ АД**, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Д-р Г.М. Димитров“ №1, представлявано от Тодор Тодорински и Бисер И. и **евентуален иск с правно основание чл.45 ЗЗД срещу К. Й. Д.**, ЕГН *****, с адрес гр.Силистра, ул. „Седми Септември“ №19, вх.Б, ет.4, ап.12, да бъде осъден ответникът по главния иск, а при отхвърлянето му ответникът по евентуалния иск, да заплати на ищеца сумата от **100 000лв.**, представляваща обезщетение за претърпени от него **неимуществени вреди** - болки и страдания от ПТП, настъпило на 09.07.2019г., виновно причинено от К. Й. Д., като водач на л.а. марка „Рено“, модел „Клио“, с рег. № СС 1459 СА, застрахован за 2019г. по риска „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането - 09.07.2019г. до окончателното изплащане на задължението.

Предявените искове се основават на следните **фактически твърдения**:

Твърди се в исковата молба, че на 09.07.2019г., около 07.54ч., по бул. „Македония“ в гр.Силистра на ищеца е причинена средна телесна повреда, изразяваща се в контузия на главата, охлузвания в лявата очнична област, лява ушна мида и ляво челно теменно, клинични данни за счупване на черепната основа вляво с травматична руптура на лявата тъпанчева мембрана с хемо-ликворея от левия слухов проход, контузия на мозъка, травматична

субарахноидална хеморагия, пневмоцефалия, като се касае за разстройство на здравето временно опасно за живота. Телесната повреда е причинена посредством падане след съприкосновение между дясната ръкохватка на кормилото на велосипеда, управляван от ищеца и задния край на предната лява врата на л.а. марка „Рено”, модел „Клио”, с рег. № СС1459СА, управляван от евентуалния ответник. Твърди се също, че именно нарушаване правилата за движение по пътищата от страна на Д. е причина за инцидента. Досъдебното производство е прекратено, на основание чл.343, ал.2 от НК, по изрично искане на пострадалия, продиктувано от съпричастност спрямо делинквента. Автомобилът, управляван от виновния за произшествието водач е застрахован за 2019г. в ответното дружество по риска „Гражданска отговорност” с полица BG/30/118002443245/18.08.2018г. Навежда, че в продължение на месеци не можел да се грижи за себе си и да се обслужва, като и досега не може да извършва елементарни действия, свързани с битовите му нужди. От момента на ПТП-то има припадъци и постоянен световъртеж, слуховите му органи са увредени, не може да чува дори и звуци, вербална реч. Получил страхова невроза при пресичане на улици. Отправил претенция към ответника – застраховател на гражданската отговорност на делинквента за обезщетение на претърпените неимуществени вреди, но му било отказано поР. липса на вина. ПоР. тези съображения се моли за уважаване на предявения главен иск, а в случай на отхвърлянето му на предявения в условията на евентуалност осъдителен иск срещу делинквента.

В срока по чл. 131 от ГПК ответното дружество е подало **отговор на исковата молба**, с който оспорва наличие на елементите на фактическия състав, конкретно, че има противоправно и виновно поведение на водача, оттам и отговорността на застрахователя, както и причинно-следствената връзка между настъпването на пътнотранспортното произшествие и претърпените от ищеца увреждания. Не се спори, че е налице сключена с ответното дружество застраховка относно гражданската отговорност на водача на лекия автомобил. Твърди, че липсва протокол за ПТП, както и доказателства при какви обстоятелства е настъпило ПТП. Оспорва механизма на ПТП. Счита, че ищецът е управлявал велосипед с двигател без правоспособност, движил се е с несъобразена скорост покрай реда на спрелите автомобили, като не е бил в добро здравословно състояние. Твърденият удар е настъпил около 10 секунди след отварянето на вратата, което е било достатъчно да спре или да се отклони. Прави възражение за съпричиняване поР. извършване на грубо нарушаване на правилата за движение като не е внимавал в пътната обстановка и има вина за настъпване на ПТП. Възразява всички травми да са в причинно-следствена връзка с претърпяното ПТП. Лихвата счита, че се дължи от момента на изтичане на тримесечния срок по КЗ за произнасяне на застрахователя. Моли за отхвърляне на исковете с присъждане на разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК К. Д. е подала **отговор на исковата молба**, с който оспорва предявения срещу нея иск като неоснователен. Счита, че с

осъществяването на деликта се е сбъднало застрахователното събитие, а отговорността на застрахователя е функционално обусловена от тази на деликвента, като застрахователят трябва да понесе отговорност и за лихви, и разноски. Прави възражение за съпричиняване от страна на пострадалия. Оспорва всички описани травми да са последица от настъпилото ПТП, както и претенции, касаещи бъдещи болки и страдания. Във връзка с възражението за съпричиняване оспорва механизма на настъпване на телесните увреждания. Навежда вероятна техническа неизправност на електрическият велосипед на пострадалия, че част от уврежданията са от предходни заболявания или са вследствие от неправилно лечение. При инцидента последният бил без лични предпазни средства – каска, наколенки и подлакътници, които са задължителни по ЗДвП и ППЗДвП. Не е спазил и задължението си като участник в движението да спре пред предвидимо препятствие. Моли за отхвърляне на иска срещу нея. Претендира разноски.

В открито съдебно заседание страните, чрез процесуалните си представители поддържат изразените от тях позиции по спора. Претендират разноски. Депозирани са писмени бележки от ищеца и от ответницата Д..

Съдът, като взе предвид събраните и проверени по делото доказателства в тяхната съвкупност и приложимата законова уредба, прие за установено от фактическа страна следното:

За безспорно установени и ненуждаещи се от доказване с доклада по делото са приети следните обстоятелства: по отношение лек автомобил „Рено Клио“, с рег. № СС 1459 СА е налице валидно застрахователно правоотношение по задължителна застраховка „ГО на автомобилистите“ с ответното дружество, както и че ищецът е провел описаната в чл. 498, ал. 1 и ал. 3 от КЗ процедура за разглеждане на претенцията пред застрахователя, като го е сезирал с искане за заплащане на обезщетение досежно процесния инцидент, като няма платено обезщетение, а тримесечният срок е изтекъл към датата на подаване на исковата молба.

Видно от представен Протокол за оглед на пътнотранспортно произшествие на 09.07.2019г. в 08.20ч. е настъпило ПТП с пострадал велосипедист. Пътните транспортни средства, участвали в ПТП са л.а. „Рено Клио“, черен на цвят с рег. № СС 1459 СА и велосипед марка Usprite ТМ, модел „UM44S“. Съставен е и КП за ПТП с пострадали лица /л.125 от том I от ДП/.

По случая е образувано ДП с оглед престъпление по чл.343, ал.1, б. “б” вр. чл.342, ал.1, пр.3 от НК, за това, че на 09.07.2019г. в гр.Силистра, при управление на МПС – лек автомобил марка “Рено”, модел “Клио”, с рег. №СС 14 59 СА, са нарушени правилата за движение по пътищата и е причинена средна телесна повреда на К. Т. Я.. ДП е приобщено като доказателство по делото.

Установява се от представено свидетелство за регистрация на МПС, че процесният автомобил е регистриран на Й.Д.А. /починал/, като собственик на същия е К. Д., в качеството ѝ на наследник на баща си /л.30-31 и л.166 от том

I от ДП/.

На 03.05.2022г., с Постановление от 11.04.2022г. на следовател в Следствен отдел при ОП – Русе, К. Й. Д. била привлечена като обвиняем за това, че на 09.07.2019г. в гр.Силистра, при управление на моторно превозно средство – лек автомобил марка “Рено”, модел “Клио”, с рег. № СС1459СА, нарушила правилата за движение – чл.95, ал.1 от ЗДвП – водачът и пътниците могат да отварят врата, да я оставят отворена, да се качват и да слизат от превозното средство, спряно за престой или паркирано, след като се уверят, че няма да създадат опасност за останалите участници в движението, като отворила предна лява врата и я оставила отворена, за да слезе от превозното средство, без да се е уверила, че няма да създаде опасност за останалите участници в движението и по непредпазливост, причинила средна телесна повреда на велосипедиста К. Т. Я. от гр.Силистра, изразяваща се в разстройство на здравето временно опасно за живота – престъпление по чл.343, ал.1, б. “б”, пр.2, вр. чл.342, ал.1, пр.3 от НК.

По искане на пострадалия наказателното производство било прекратено, на основание чл.343, ал.2, т.2 от НК.

За твърдените телесни увреждания е приобщена епикриза № 862/7216 от “МБАЛ - Силистра” АД, видно от която вследствие на инцидента ищецът е бил приет в медицинското заведение в периода 09.07.2019г. - 19.07.2019г.

Изискана и приложена е справка от НЗОК за извършени прегледи, хоспитализации и дейности по клинична процедура на К. Я. за периода 2015г. – 2023г.

За установяване на претърпените от ищеца неимуществени вреди от ПТП, са ангажирани гласни доказателства чрез разпит на свидетелката М.К.Т. /дъщеря на ищеца/, която излага, че след инцидента бил приет в болница за 10-15дни, където ѝ обяснили, че има черепно-мозъчна травма и състоянието му е опасно за живота, бил в неподвижно състояние. При изписването вече можел да стои в седнало положение. Наложило се тя да поеме грижите за него след болничния престой, което било за период от две седмици. През това време не можел сам да се обслужва, трудно ставал до тоалетна, не можел да се измие сам. Постепенно започнал сам да се обслужва, да излизат навън, предвид че са на трети етаж, без асансьор. След месец започнало самостоятелното му придвижване. След двете седмици, през които бил при нея се прибрал при жена си, която продължила да полага грижи за него. Самото възстановяване било доста бавно. Определя баща си като притеснителен човек по принцип, все още е стресиран за здравето си, като хипохондрик. Получавал е отпреди това от време на време аритмия, сега пак получава, но страха, че нещо може да му се случи е по-голям. “Мери си по 100 пъти кръвното на ден...трепери, не чува”. Излага, че месец или два след инцидента ходили на лекар заР. намаления слух, като лекаря обяснил, че изтичането на ликвора от ухото било причината да не чува добре. Спазвал предписано лечение от болницата. Преди инцидента заболяванията, които има са хипертония и хиперфункция на щитовидната жлеза. След инцидента

аритмията се е учестила. Няколко пъти са го приемали в спешното, като това е от стреса, който преживява. Споделял ѝ е, че има световъртеж. Сега продължава да кара велосипед, обикновен. Започнал отново някъде шест месеца или година след случилото се. Предният, с който станал инцидента бил с електрическо двигателче, предприел е мерки да си го поправи. Питала го е дали му е станало лошо, или да е получил аритмия, или да е карал бързо преди инцидента, но той отрекъл. Знае, че е припадал, когато вече живеел сам, след кончината на жена му, но не са ходили на лекар. Това е втората жена, която губи, счита, че има нужда от грижи, физически и психически. Не е напълно възстановен понастоящем, станал е много страхлив за здравето си, слухът му е намален, самият той е по-различен, речта му се е променила.

Съобразно заключението на вещото лице по назначената съдебно-медицинска експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено, неоспорено от страните, травматичното увреждане, което ищецът е получил вследствие на инцидента, е контузия на главата, охлузвания в областта на лявото око, лява ушна мида и ляво челно теменно, счупване на черепната основа вляво с травматична руптура /травматично разкъсване/ на лявата тъпанчева мембрана с хемо - ликворея /изтичане на кръв/ от левия слухов проход, контузия на мозъка, травматична субарахноидална хеморагия /кръвоизлив под меките черепни обвивки/, пневмоцефалия /въздух в черепа/.

Счупването на черепната основа с травматична руптура на лявата тъпанчева мембрана, хемо-ликворея от слуховия проход, пневмоцефалия определят проникващо нараняване в черепната кухина. Черепно-мозъчната травма с контузия на мозъка обуславя разстройство на здравето временно опасно за живота.

Описаните травматични увреждания отговарят да бъдат получени при падане на ляво и удар на лявата половина на главата в подлежащата настилка. Наличието на правилно поставена обезопасителна каска, реално би могла да предотврати получаването на черепно-мозъчна травма в такава степен, но би могла да се реализира такава в по-малка степен, евентуално мозъчно сътресение.

От представените медицински документи се установява, че към датата на инцидента ищецът е страдал от стенокардия, предсърдно мъждене и трептене, автоимунен тиреодит, кистозно хидроцеле, хипертонично сърце, със застойна сърдечна недостатъчност, първична корксартроза, нетоксична полинодулозна гуша, увреждания на междупрешленните дискове в поясния и другите отдели на гръбначния стълб с Р.кулопатия, увреждане на нервни коренчета и плексуси. Хипертоничната болест и хипертонията не обуславят функционално нарушения на концентрацията, влошаване на зрителните способности, нарушения в равновесието и координацията. Ако непосредствено преди удара Я. е получил сърцебиене е възможно да му е прилошало, впоследствие да загуби равновесие.

При проведения преглед ищецът не е споменал да има проблем със

слуха, отрекъл е наличието на припадъци, наличието на световъртеж веднъж в месеца вещото лице приема, че би могло да се дължи и на извършването на резки движения и повишаване на артериалното налягане. В медицинската документация няма данни за развили се във връзка с черепно-мозъчна травма усложнения – посттравматична епилепсия, която да обуславя наличието на припадъци и да налага терапия.

В съдебна зала уточнява, че при извършения преглед на ищеца той не е споделил за влошаване на здравословното му състояние на заболяванията, които е имал към момента на ПТП, не се е оплакал слуховите му органи да са увредени, отрекъл е да има припадъци. Няма данни на лицето да му е прилошало преди инцидента, заболяванията му не обуславят загуба на координация или нарушено зрение. Няма данни и за хипертонична криза малко преди инцидента. Няма болести, които да са възникнали вследствие на инцидента, няма и увреждания. Бил е в болница в периода 09.07.2019г. – 19.07.2019г., изписан само с терапия за дома и назначено образно изследване за след три месеца, за което няма данни дали е направено. В рамките на три месеца той е бил възстановен. Вещото лице посочва, че принципно при такъв вид травма след изписването от болничното заведение първата седмица, до две седмици е хубаво да има придружител, предвид че е черепно-мозъчна травма. След това той е напълно подвижен и може да се обслужва сам.

По делото е приета САВТЕ, която съдът кредитира, като обективна и компетентно дадена, неоспорена от страните. Установява се, че велосипедът е търговска марка Usprite TM, модел „UM44S” представлява двуколесно превозно средство, окомплектован фабрично с акумулаторна батерия като източник на електроенергия, и безчетков електродвигател, вмонтиран в главата на задно колело. Фабрично максималната скорост на движение, която може да се достигне с помощта на педалите е до 25 км/час. Не подлежи на регистрационен режим, а водача на такъв не предполага притежаването на документ за правоуправление. Вещото лице приема, че към момента на сблъсъка движещият се велосипед е бил технически изправен. Няма данни ищецът да е ползвал каска, наколенки и светлоотразителна жилетка.

От наличните материали по делото експертизата приема, че преди удара, както и в момента на удара, лекият автомобил „Рено клио” е бил **в състояние на покой**. По широчина на пътя, автомобилът е бил паркиран в десния край на дясната пътна лента на бул. „Македония”, с предно дясно колело на разстояние 0.37м. от десния ръб на пътя, а задно дясно колело на 0.35м. Автомобилът е бил намерен с увреден ограничител на отварянето на предна лява врата, поР. което е затруднено затварянето на вратата.

Произшествието е настъпило в населено място, на булевард с двупосочно движение, в светлата част на денонощието, прав пътен участък, суха асфалтова настилка с надлъжен наклон от 0.5% и напречен наклон в посока запад 0.5 %. От двете страни пътното платно е ограничено с бордюри. Четири пътни ленти за движение, обща широчина на пътното платно от 14.20м. Всяка една от пътните ленти е с условна широчина от 3.55м. Няма

пешеходна пътека и хоризонтална пътна маркировка.

Преди сблъсъка велосипедът се е движил в дясната половина на бул. „Македония“, в посока, съвпадаща с избраната посока на огледа /от ОДМВР гр.Силистра към кръстовището на Стара автогара/. По време на движение на велосипеда се е получил контакт между дясна крайна част на кормилото му и лява крайна част на отворената предна лява врата на автомобил „Рено Клио“. От съюзяването между контактните детайли и, съчетано с възникналите сили на триене, се е получило въздействие върху кормилото, съответно управляващото предно колело на велосипеда, той е загубил устойчивост, променил движението си в посока наляво и напред. Последвало е падане на пътната настилка, на лявата страна, заедно с велосипедиста. По пътната настилка е намерена спирачна следа от велосипедна гума, което означава, че една от спирачките е сработила. Той е реагирал и е задействал предната спирачка на велосипеда преди удара. Скоростта му към момента на задействане на спирачките е била 14.98км/ч. Дължината на опасната зона /разстоянието, на което водачът би преустановил движението преди мястото на удара/ за спиране на велосипеда е 8.62м. Вещото лице посочва, че няма данни за наличие на препятствия, които да са ограничавали видимостта на велосипедиста към паркирания автомобил „Рено Клио“ и че той е реагирал със закъснение, а именно на 5.71м. преди мястото на удара. Автомобил „Рено Клио“ е бил в паркирано състояние към момента на сблъсъка. Велосипедистът е имал пряка видимост към спрелия автомобил от разстояние не по-малко от 33.28м. Имал е техническа възможност да предотврати сблъсъка, чрез задействане на спирачките. Ищецът се е движил на странична дистанция от спрелия автомобил, по-малка от 0.02м. от необходимата за безопасно разминаване. Сблъсъкът е могъл да бъде предотвратен и при вариант, при който дясната линия на дясната ръкохватка на велосипеда да е била на отстояние от десния ръб на пътното платно по-голямо от 2.52м. Произшествието е настъпило поР. движение на ищеца на недостатъчна странична дистанция за безопасно разминаване. Времето, за което е изминал 33.28м. е 8 секунди, което е достатъчно време за осигуряване на тази странична дистанция от спрелия автомобил.

В съдебно заседание вещото лице уточнява, че велосипеда е с монтиран двигател, не е електрически велосипед. Ищецът е реагирал чрез спиране 1.3 сек. преди удара, въпреки че може да я е възприел много преди това, но тогава е реагирал. От видеотехническата експертиза от ДП и изчисленията, които е направил, излиза, че 8-10 секунди вратата е била отворена преди да се блъсне велосипедиста. Има 18 секунди, в които ищецът е имал възможност да възприеме спрелия автомобил. Изчисленията му показвали, че велосипедистът е закъснял с реагирането, на метър и нещо преди задната част на автомобила. Излага, че характерът на спирачната следа показва, че велосипедът не се е движил към момента на удара плътно вдясно, а вече се е бил изнесъл, защото следата е успоредна на платното. Ако той в последния момент е забелязал, че ще се удари, следата е щяла да бъде коса.

Заклучава, че той все пак е **забелязъл, че има спрял автомобил, изнесъл се е, но не е било достатъчно**. От фотоалбума по ДП извежда, че зад л.а. „Рено Клио” няма други автомобили, пред него има. Отварянето на вратата си е било препятствие, но ако е реагирал още откакто са светнали стоповете на колата е можел да предотврати удар. Той е изчакал да доближи толкова много и се е ударил. Дава различни варианти за видимостта на водачката в задните огледала. При затворена врата тя е имала видимост, освен при преминаването през т.нар. „мъртъв ъгъл”. При отворена няма такава.

Въз основа на установената фактическа обстановка, настоящият състав на Силистренски окръжен съд формира следните правни изводи:

Легитимацията на страните съответства на твърденията на ищеца за претърпени вреди от деликт и застрахована гражданска отговорност на делинквента при ответното дружество. Сезиран е родовокомпетентния съд – чл. 104, т. 4 и т. 6 от ГПК.

Съдът приема, че надлежно е упражнено правото на иск, доколкото ищецът е провел описаната в чл. 498, ал. 1 и ал. 3 от КЗ процедура за разглеждане на претенцията пред застрахователя, като го е сезирал с искане за заплащане на обезщетение на 26.01.2023г. за неимуществените вреди – обстоятелство, по което не се спори между страните. Исковете са предявени на 19.06.2023 г., като ищецът не е получил плащане по заявената претенция.

Съдът счита, че в случая претенцията на ищеца за присъждане на законната лихва за забава представлява последица от евентуалното уважаване на главния иск – за обезщетение и не се предявява като самостоятелен иск по чл. 86 от ЗЗД, поР. което ищецът не е длъжен да сочи размер на търсената лихва.

Предявен е и евентуален иск с правно основание чл.45 ЗЗД срещу делинквента.

По иска по чл.432, ал.1 от ГПК:

Съобразно чл. 432, ал. 1 ГПК, увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл. 380 КЗ.

За да възникне отговорността на застрахователя, следва да са налице следните кумулативно дадени предпоставки: 1/ наличие на деликт при съответното авторство, 2/ противоправност, 3/ вина, 4/ наличие на валидно застрахователно правоотношение с ответното дружество по застраховка „Гражданска отговорност”, 5/ настъпването на застрахователно събитие като юридически факт, пораждащ отговорността на застрахователя.

Следва да се има предвид, че задължителни по смисъла на чл.300 от ГПК за гражданския съд относно това дали и кой е извършил деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, са само тези актове на наказателния съд, с които по надлежен ред едно лице е признато за виновно в извършване на престъпно деяние – с присъда, решение по чл.78а НК или споразумение в наказателния процес. В настоящия случай не е налице такъв

акт, поР. което и твърденията на процесуалния представител на ищеца за безспорно установяване на противоправно деяние от страна на ответницата настоящият състав оценява като неоснователни. В случай на доказано авторство, вината съобразно чл.45, ал.2 от ЗЗД се предполага.

Не се спори между страните в процеса, че е настъпило твърдяното в исковата молба пътно-транспортно произшествие и към датата на настъпването му е била налице валидно сключена застраховка "Гражданска отговорност" към ЗАД „Далл Богг: Живот и здраве” АД за л.а. марка „Рено”, модел „Клио”, с рег. № СС 1459 СА.

Настоящият състав на съда приема, че автомобилът с водач К. Д. е бил в покой. В приетата САВТЕ вещото лице използва термина „паркиран” /автомобил/.

Паркирано е пътно превозно средство, **спряно извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо**, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие, или в подчинение на правилата за движение /чл.93, ал.2 от ЗДвП/.

Съгласно чл. 477 от КЗ обект на застраховане по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е гражданската отговорност на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с **притежаването и/или използването** на моторни превозни средства, за които застрахованите отговарят съгласно българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата /ал.1/. По задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите застраховани са собственикът, ползвателят и държателят на моторното превозно средство, за което е налице валидно сключен застрахователен договор, както и всяко лице, което извършва фактически действия по управлението или ползването на моторното превозно средство на законно основание. Не е необходимо водачът да притежава изрично писмено пълномощно от лицата по изречение първо за управлението или ползването на моторното превозно средство /ал.2/.

Съгласно чл. 493, ал.1 от КЗ застрахователят по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите покрива отговорността на застрахования за причинените на трети лица, в това число пешеходци, велосипедисти и други участници в движението по пътищата, вреди вследствие на притежаването или използването на моторно превозно средство **по време на движение или престой**.

Обстоятелството, че автомобилът не е бил в движение или в престой, с оглед определението по чл.93 от ЗДвП, не означава винаги, че отговорността на застрахователя е изключена. Аргумент за това е чл.493, ал.2, т. 4 вр. ал.1, т.1 от КЗ, съгласно който застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите покрива и отговорността за вредите причинени на трети

лица, като пряко следствие от отварянето на врати на моторно превозно средство по време на движение или тогава, когато **превозното средство е спряно** и не са взети мерки за безопасността на останалите участници в движението по пътищата, включително тези, които са извън моторното превозно средство.

От приетото по делото и неоспорено от страните заключение на САВТЕ се установява, че към момента на инцидента К. Д. е била паркирала л.а. „Рено клио” по широчина на пътя, в десния край на дясната пътна лента на бул. „Македония”, като отворила предна лява врата.

Преди сблъсъка велосипедът се е движил в дясната половина на бул. „Македония”, в посока, съвпадаща с избраната посока на огледа /от ОДМВР гр. Силистра към кръстовището на Стара автогара/. По време на движението му се е получил контакт между дясна крайна част на кормилото и лява крайна част на отворената предна лява врата на автомобил „Рено клио”. От съюзяването между контактните детайли и, съчетано с възникналите сили на триене, се е получило въздействие върху кормилото, съответно управляващото предно колело на велосипеда, той е загубил устойчивост, променил движението си в посока наляво и напред. Последвало е падане на пътната настилка, на лявата страна, заедно с велосипедиста.

Между отварянето на вратата на автомобила и сблъсъка с велосипедиста е имало време от около 8-10 секунди, в което последният е имал техническа възможност да го предотврати. Това е установено от изчисленията на вещото лице. Обстоятелството, че велосипедистът е видял отворената врата преди удара се потвърждава както от наличието на спирачен път от предно колело от велосипеда, така и от показанията на пострадалия в ДП, които съдът би могъл да цени, доколкото представляват извънсъдебни признания за неизгодни за ищеца факти и обстоятелства /т.ІІІ от ДП/.

В чл. 95, ал. 1 от Раздел ХІХ от ЗДвП изрично е предвидено, че „водачът и пътниците могат да отворят врата, да я оставят отворена, да се качват и да слизат от превозното средство, спряно за престой или паркирано, след като се уверят, че няма да създадат опасност за останалите участници в движението.” Пострадалият безспорно е участник в движението, видно от §6, т. 28 от ДР на ЗДвП: „Участник в движението е всяко лице, което се намира на пътя и със своето действие или бездействие оказва влияние на движението по пътя. Такива са водачите, пътниците, пешеходците, както и лицата, работещи на пътя”.

Следователно, с отварянето на страничната врата на МПС, без водачът К. Д. да се е уверила, че няма да създаде опасност за останалите участници в движението, същата е нарушила правилата на ЗДвП и ППЗДвП – чл. 95, респ. чл. 97, което нарушение е в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат. Обстоятелството дали е имала видимост от вътрешно или странично огледало не отменя задължението на последната да се увери, че с отваряне на вратата няма да създаде предпоставка за ПТП. Такава безспорно може да се изведе и в случая от факта, че вратата на МПС **стои отворена откъм**

страната на пътното платно, респективно откъм движението на ППС и то за определен период от време от около 10 секунди.

Щом това е така и при наличие на застраховка „Гражданска отговорност“ между собственика на автомобила и ответното застрахователно дружество към момента на застрахователното събитие, налице са предпоставките за ангажиране отговорността на ответника - застраховател по предявения иск по чл. 432, ал. 1 от КЗ.

Застрахователят, чиято е тежестта, не обори в хода на процеса презумцията за вина, съгласно чл.45 от ЗЗД. Възражението му за липса на виновно поведение на застрахования водач се явява недоказано и неоснователно. Горното обуславя именно ответното дружество да обезщети вредите от произшествие, представляващо застрахователно събитие по риска ГО на автомобилистите.

Писмените и гласни доказателства, ведно с гореописаните приети експертизи, с категоричност установяват, че травмите на ищеца се намират в пряка причинно-следствена връзка с осъщественото противоправно поведение от застрахования при ответното дружество водач.

Размерът на дължимото обезщетение за неимуществени вреди следва да бъде определен по справедливост съобразно чл. 52 ЗЗД, при съобразяване на конкретните, обективно съществуващи обстоятелства и причинени морални страдания и др. съгласно дадените задължителни указания с ППВС № 4/1968 г. То трябва да удовлетворява изискването за справедливост и при съпоставянето му с други случаи по аналогични казуси, но с различни по степен на тежестта им вреди, така че доколкото е възможно за по-тежките случаи да се присъди по-високо обезщетение, а за по-леките - по-ниско. За да се реализира справедливо възмездяване на претърпени от деликт болки и страдания, е необходимо да се отчете действителният размер на моралните вреди, като се съобразят характерът и тежестта на уврежданията, интензитетът, степента, продължителността на болките и страданията, допълнителното влошаване на здравето на пострадалия; дали същите продължават или са приключили, както и икономическата конюнктура в страната и общественото възприемане на критерия за "справедливост" на съответния етап от развитие на обществото в държавата във връзка с нормативно определените лимити по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Определяйки конкретния размер на обезщетението за неимуществени вреди, настоящият съдебен състав съобразява следните установени по делото факти: приобщената по делото медицинска документация и приетото заключение по съдебно-медицинската експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно, дават основание на съда да приеме, че причиненото на ищеца вследствие ПТП телесно увреждане, изразяващо се в контузия на главата, охлузвания в областта на лявото око, лява ушна мида и ляво челно теменно, счупване на черепната основа вляво с травматична руптура /травматично разкъсване/ на лявата тъпанчева мембрана с хемо - ликворея

/изтичане на кръв/ от левия слухов проход, контузия на мозъка, травматична субарахноидална хеморагия /кръвоизлив под меките черепни обвивки/, пневмоцефалия /въздух в черепа/, като се касае за разстройство на здравето временно опасно за живота, несъмнено е дало повод на ищеца на възраст към датата на инцидента 60г., да изпитва интензивни болки и неразположение и да търпи обездвижване за период от около месец /10 дни болничен престой и две седмици след него/. В рамките на три месеца той е бил възстановен. От извършения преглед вещото лице не установява заболявания и/или увреждания, които да са в резултат на инцидента. Самият ищец не е споделил пред вещото лице за проблем със слуха /което евентуално и да бъде проверено със съответните методи на изследване/, припадъци категорично е отрекъл да има, поР. което съдът приема, че тези обстоятелства не са доказани. Не се установява и влошаване на заболяванията, които е имал към момента на ПТП.

От събраните гласни доказателства чрез провеждането на разпит на дъщерята на ищеца, чиито показания, съдът преценява съобразно разпоредбата на чл. 172 ГПК, се установява отражението на събитието във физически и психически план, а именно – затрудненията, които е изпитвал при обслужването си, вследствие на травмата в период на две седмици, след който период е започнал сам да се оправя. Съдът не кредитира показанията, в частта, касаеща твърдения, че възстановяването е било трудно. Същите са общи, без конкретика. Липсва каквато и да е медицинска документация в тази насока, а и показанията не кореспондират с приетото по делото заключение. Вещото лице, чието заключение не е оспорено от страните, е категорично, че няма болести, които да са възникнали вследствие на инцидента, няма и увреждания.

С резерви следва да се коментират и показанията досежно промяната в личността, която да е в причинна връзка единствено и само от ПТП. Свидетелката Т.а сама определя баща си като притеснителен за здравето си човек, „хипохондрик“, като положението в това отношение се е влошило. Твърдението за невъзможност да преодолее психотравмата и до днес се опровергава със следващото такова, че баща ѝ шест месеца/година след инцидента е започнал да кара велосипед отново, както и че е правил опити за поправяне на процесния такъв. Негативните преживявания на ищеца в резултат от ПТП не се отричат изцяло, но не може и ясно да се отграничат от тези, които са вследствие на загубата му в личния му семеен живот /кончината на жена му/.

Съдът отчита характера и степента на уврежданията, проведеното лечение и периода на възстановяване, липсата на остатъчни последици, възрастта на ищеца към момента на произшествието, както и икономическата конюнктура в страната към момента на ПТП, както и актуалната съдебна практика по размера на присъжданите обезщетения по сходни казуси /така, Решение №50140/04.12.2023г. по т.д. №1873/2022г. на ВКС, I т.о., касаещо ПТП 2019 г., 51 г., черепномозъчна травма, разкъсноконтузна рана на главата,

охлузвания и кръвонасядания на лицето, счупвания на лицеви кости, счупване на черепната основа, с изтичане на мозъчна течност през носа, навлизане на въздух в черепната кухина, контузия на мозъка ; отворено счупване на крайната част на дясната лъчева кост, 6 месеца възстановяване, 3 месеца гипс, главоболие, белези, пневмоцефалия - 80 000 лв.; Решение №50026/26.06.2023г. по т.д. №2705/2021г. на ВКС, II т.о., касаещо ПТП 2019 г., 54 г., контузия на главата със сътресение на мозъка, счупване на телата на първи и втори поясни прешлени, черепно мозъчна травма, травма в областта на шията, корема, гръдния кош и дясната ръка; извършената оперативна интервенция за запълване на фрактурните линии на телата на първи и втори поясни прешлени, възможността за ранни рехабилитационните процедури – на 2-3 ден след операцията; състоянието на пострадалата в болницата - обездвижена и хранена с течна храна; възстановителен процес относно фрактурата от около 6 месеца, на легло 2.5 месеца, месец и половина паметови дефицити - 40 000 лв. без 51, ал. 2 ЗЗД; Решение №21/07.03.2022г. по т.д. №89/2020г. на ВКС, II т.о., касаещо ПТП 2018 г., 68 г., мозъчно сътресение със загуба на съзнание; две разкъсно-контузни рани в лицевата област, cicatrices, остатъчни явления - 12 000 лв. – 1 месец и др./.

Така, настоящият съдебен състав намира, че сумата в размер от 36 000лв. справедливо обезщетява претърпените от К. Я. неимуществени вреди. С посочената сума съдът намира, че се постига справедлив баланс между претърпените вреди в резултат на деликта и паричното измерение на нуждата от обезвреда, респективно за спазен принципът за справедливост по чл. 52 ЗЗД.

По възражението за съпричиняване:

Съобразно чл. 51, ал. 2 ЗЗД, ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали. За основателност на възражението за съпричиняване е необходимо да се установи както противоправно поведение на пострадалия, което се твърди в случая, така и със същото, съобразно конкретните обстоятелства, пострадалото лице да е допринесло за настъпване на вредите, т. е. поведението му да е в пряка причинна връзка с вредоносния резултат.

Приносът на пострадалия следва да бъде надлежно релевиран от ответника чрез защитно възражение, направено в съответния предвиден преклузивен срок по ГПК. В практиката на ВКС е разяснено, че правейки възражение, ответникът следва да сочи конкретни действия или бездействия, с които пострадалият е допринесъл за реализиране на вредоносните последици и съдът да се произнесе в рамките на именно посочените от ответника действия /така Решение № 134/18.11.2020 г. по т. д. № 1422/2019 г. на ВКС, II т. о. /.

В случая ответното дружество, навеждайки възражението за съпричиняване на вредоносния резултат, е посочило, че пострадалият е допринесъл за настъпване на инцидента, управлявайки велосипед, без правоспособност, в недобро здравословно състояние, движил се е с

несъобразена скорост покрай реда на спрените автомобили, като не е внимавал в пътната обстановка, не е съобразил поведението си с поведението на другите водачи, като е имал достатъчно време /10сек./, в което да реагира на отворената врата, независимо дали с внезапно спиране или чрез заобикаляне, доколкото счита, че отварянето не е внезапно.

В хода на делото не се установи велосипедистът да е имал здравословен проблем или причина, обусловила липсата му на своевременна и адекватна реакция. Не се изисква наличие на свидетелство за правоуправление за такъв вид превозно средство. Горните възражения на това основание се явяват неоснователни.

Съдът намира обаче, че в действителност липсата на достатъчно разстояние за безопасно разминаване с процесното ПТП – водач на велосипед, е в нарушение с разпоредбата на чл.81, т. 3 от ЗДвП. Отделно основателно се явява и възражението, че последният не е съобразил поведението си с изискванията, които се субсумират под разпоредбата на чл.20, ал.2 от ЗДвП. С оглед категоричността на вещото лице, че ищецът няма как да не възприеме паркиращия автомобил на разстояние от 33.28м., или 8 секунди и въпреки техническата възможност за реакция, велосипедистът е избрал да предприеме рисковото преминаване покрай автомобила, без да съобрази дистанцията от него, то съдът приема, че това поведение на пострадалия е допринесло за настъпване на ПТП. Ето защо възражението за съпричиняване се явява основателно.

С оглед изложеното, при определяне размера на обезщетението за претърпените неимуществени вреди, следва да се отрази приносът на ищеца към вредоносния резултат, като съдът намира, че е налице основание за намаляване на определеното обезщетение по реда на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, като се признае принос към вредоносния резултат в размер на 1/3. С толкова следва да бъде намалено определеното обезщетение, което да се присъди в размер от 24 000лв.

По претенцията за законна лихва:

По въпроса за началния момент, от който следва да бъде присъдено обезщетение за забава, е налице разяснение в следните актове на ВКС: Решение № 50135/11.11.2022 г. по т. д. № 2026/2021 г., I т. о. , Решение № 50106/03.11.2022 г. по т. д. № 1865/2021 г., I т. о.; Решение № 50102/20.10.2022 г. по т. д. № 1428/2021 г., II т. о., Решение № 72/29.06.2022 г. по т. д. № 1191/2021 г., I т. о. , Определение № 291/27.05.2021 г. по т. д. 1343/2020 г. на ВКС, II т. о. и в Решение № 128/04.02.2020 г. по т. д. № 2466/2018 г. на ВКС, I т. о. В последното решение, към което препращат предходно цитираните актове на ВКС, е посочено, че спрямо договорите за застраховка на гражданската отговорност са предвидени специални правила, съобразно които застрахователят се задължава: на осн. чл. 429, ал. 1, т. 1 КЗ - да покрие в границите на определена в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от последния на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк

и непосредствен резултат от застрахователното събитие, а на осн. чл. 429, ал. 1, т. 2 КЗ - да покрие отговорността на застрахователя за неизпълнение на негово договорно задължение. И в двата случая изрично чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ предвижда, че в застрахователното обезщетение се включват и лихви за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на чл. 429, ал. 3 КЗ.

Следователно, от една страна отговорността на застрахователя спрямо увреденото лице е функционално обусловена от отговорността на застрахования, включително и по отношение на лихвите за забава, които последният дължи на увредения. От друга страна, за разлика от КЗ /отм./, новият КЗ /в сила от 01.01.2016г./, в чл. 429, ал. 3, изр. 2 КЗ изрично лимитира включените в застрахователното обезщетение, а оттам и в застрахователната сума, лихви за забава, като ги ограничава до тези, които текат от момента на по-ранната от следните дати: датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от застрахования на осн. чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ или от датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от увреденото лице или от датата на предявяване на претенцията на увредения пред застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение, но не и от датата на настъпване на застрахователното събитие.

След предявяване на претенцията по чл. 498 КЗ, за застрахователя е налице нормативно предвиден срок за произнасяне по чл. 496 КЗ, като произнасянето и неизплащането в срок на застрахователно обезщетение е свързано с: 1/ изпадане на застрахователя в забава - чл. 497, ал. 1, т. 1 и т. 2 КЗ, в който случай той дължи лихва за собствената си забава, и 2/ с възможност увреденото лице да предяви пряк иск срещу застрахователя в съда на осн. чл. 498, ал. 3 вр. чл. 432, ал. 1 КЗ.

В хипотезата на пряк иск от увреденото лице срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, в застрахователната сума по чл. 429 КЗ /в сила от 01.01.2016 г./ се включва дължимото от застрахования спрямо увреденото лице обезщетение за забава за периода от момента на уведомяване на застрахователя, респ. предявяване на претенцията от увреденото лице пред застрахователя, а не и от момента на увреждането.

В процесния случай по делото се доказва, че ищецът е отправил застрахователна претенция, получена от застрахователя на 26.01.2023г., от който момент следва да бъде присъдено обезщетение за забава. Ищцовата претенцията е за начисляване на законна лихва върху определеното обезщетение, считано от 09.07.2019г. Така предявена, съдът я намира за неоснователна за периода 09.07.2019 г. - 25.01.2023 г., поР. което подлежи на отхвърляне в тази част.

Неоснователно е възражението на ответника, че лихва се дължи след изтичане на тримесечния срок, като същото е неконкретизирано и бланкетно.

Така мотивиран, настоящият съдебен състав намира, че предявеният срещу застрахователното дружество иск за заплащане на обезщетение за

неимуществени вреди следва да бъде уважен в размер от 24 000 лв. и отхвърлен за разликата над тази сума до предявения размер от 100 000 лв. Законна лихва върху главницата следва да бъде присъдена, считано от 26.01.2023г. до окончателното изплащане на задължението, като за периода 09.07.2019 г. - 25.01.2023г. претенцията за законна лихва следва да бъде отхвърлена.

Доколкото ищецът сам е избрал кой е предпочитан от него ответник и с оглед изхода на делото, настоящият състав намира, че не се е сбъднало условието под което е предявен евентуалния иск – неоснователност на главния, поР. което не следва да се пристъпва към разглеждане на предявения в условия на евентуалност иск срещу деликвента.

По разноските в процеса:

Направено е искане за присъждане на разноски както от ищеца, така и от ответниците. С оглед изхода на спора всеки един от тях има право на разноски.

Ищецът не представя доказателства за сторването на разноски, съобразно постулатът на т.1 от ТР №6/2012г. на ОСТГК, ВКС. В исковата молба е обективизирано искане за присъждане на 2000лв. адвокатско възнаграждение, но видно от представения договор за правна защита и съдействие нито има данни за уговореното възнаграждение, нито за заплатено такова. С оглед горното, съдът намира, че на ищеца не следва да му се присъждат разноски.

На осн. чл. 78, ал. 6 ГПК, ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати съразмерно с уважената част от иска сумата от 960лв. в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Окръжен съд – Силистра за държавна такса за образуване на делото.

От ответното дружество са представени доказателства за заплатен депозит за експертизи от 538.04лв. Представяне на договор за правна помощ преди приключване на делото е основна предпоставка за преценката дължат ли се претендираните от страната разноски за адвокатско възнаграждение. В мотивите към т. 1 от ТР № 6/06.11.2013 г. на ОСТГК на ВКС изрично е разяснено, че договорът за адвокатска услуга се сключва между клиент и адвокат, като писмената форма е за доказване – с него се удостоверява, както че разноските са заплатени, така и че само са договорени. Когато не е представен договор за адвокатска услуга, то единствено разписката за плащане на адвокатско възнаграждение, сама по себе си не е доказателство за възникване на задължение за неговото плащане – тя не може да докаже изпълнение на задължение, чието възникване не е установено /така, Определение № 2031 от 06.07.2023 г. по ч. гр. д. № 2058/2023 г. на IV г.о., Определение № 13 от 12.01.2022 г. по ч. гр. д. № 4737/2021 г. на IV г.о., Определение №314/ 26.07.2016г. по ч. гр. дело № 2048/2016г., III г.о./.. В случая представеният договор за правна помощ /л.219/ не носи подпис на възложител, а единствено на процесуалния представител. Съдът приравнява това на липса на представен договор, откъдето удостовереното в същия, че е

договорено адвокатско възнаграждение в размер на 1200лв., не може да обоснове доказаност за възникване дължимост на разноски в претендирания размер. Съразмерно с отхвърлената част от иска и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответното дружество разноски в размер от 408.91 лв.

Доколкото при евентуалното субективно съединяване на исковете всички процесуални действия както по главния, така и по евентуалния, се развиват в едно производство, в което на евентуалния ответник е предоставена възможност да осъществява активна защита, процесуалните му права при краен резултат – уважаване на главния иск и оставяне без разглеждане на евентуалния, следва да бъдат приравнени на тези на ответника, спрямо когото производството е прекратено /в този смисъл Определение № 354 от 02.08.2019г. по ч.т.д. № 1337/2019г. по описа на І т.о. на ВКС и цитираните в него - Определение № 429/08.08.2017г. по ч.гр.д. № 1401/2017г. на ВКС, І т.о. и Определение № 82/19.02.2009г. по ч.т.д. № 60/2009г. на ВКС, І т.о./. Ето защо на евентуалния ответник се дължат разноски в пълен размер. Направеното възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, претендиран от евентуалния ответник настоящият състав намира за неоснователно. Същото е под минимума, съгласно чл.7, ал.2, т.5 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Така, разноските, които следва ищецът да заплати на ответницата К. Д. са в размер общо на 9239.04лв., от които 8600лв. адвокатско възнаграждение и 639.04лв. депозит за експертизи.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „ДАЛЛ БОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“ АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Д-р Г.М. Димитров“ №1, представлявано от Тодор Тодорински и Бисер И. **ДА ЗАПЛАТИ** на **К. Т. Я.**, ЕГН *****, с адрес гр.Силистра, сумата от **24 000 лв. /двадесет и четири хиляди лева/**, представляваща обезщетение за претърпени от него **неимуществени вреди** - болки и страдания от ПТП, настъпило на 09.07.2019г., виновно причинено от К. Й. Д., като водач на л.а. марка „Рено“, модел „Клио“, с рег. № СС 1459 СА, застрахован за 2019г. по риска „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва, считано от 26.01.2023г. до окончателното изплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за разликата над сумата от 24 000 лв. /двадесет и четири хиляди лева/ до предявения размер от 100 000 лв. /сто хиляди лева/, както и за законна лихва за периода 09.07.2019 г. до 25.01.2023 г., **на основание чл. 432, ал. 1 КЗ.**

ОСЪЖДА К. Т. Я., ЕГН *****, с адрес гр.Силистра **ДА ЗАПЛАТИ** на ЗАД „ДАЛЛ БОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“ АД, ЕИК

200299615, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Д-р Г.М. Димитров” №1, представлявано от Тодор Тодорински и Бисер И. сумата от **408.91лв. /четиристотин и осем лева и деветдесет и една ст./**, представляваща разноски за първоинстанционното производство, **на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.**

ОСЪЖДА К. Т. Я., ЕГН *****, с адрес гр.Силистра **ДА ЗАПЛАТИ** на **К. Й. Д.**, ЕГН *****, с адрес гр.Силистра, ул. „Седми Септември“ №19, вх.Б, ет.4, ап.12 сумата от **9239.04лв. /девет хиляди двеста тридесет и девет лева и четири ст./**, представляваща разноски за производството, **на основание чл. 78, ал. 4 ГПК.**

ОСЪЖДА ЗАД „ДАЛЛ БОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“ АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Д-р Г.М. Димитров” №1, представлявано от Тодор Тодорински и Бисер И. **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд - Силистра, сумата от **960лв. /деветстотин и шестдесет лева/**, представляваща дължимата за образуване на производството държавна такса, **на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.**

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Силистра: _____